

Диво моє найдивніше

Іван Коваленко

Ю.П.*

Диво моє найдивніше,
Квітка з садів Зурбагану,
Та, що по хвилях біжить
Буднів страшних океану.
Жити від тебе тепліше,
Людям від тебе світліше –
Морок навколо розтане.

Люди в журбі і знемозі,
Човен життя їх хитає.
"Як вам на темній дорозі?" –
Хто їх, крім тебе, питає.
Ти лиш одна, може, знаєш,
Де ще є промені світла,
Де наша мрія розквітла,
Де вона нас виглядає.

Будем дивитись на обрій,
Ждать корабля у затоні,
Люди красиві і добрі
З борту протягнуть долоні.
Віри незбагнена сила
Нам подарує вітрила
Ясно-яскраво-червоні,
Мрія нас візьме на крила.

В ніжність тебе обів'ю,
Часу порветься завіса,
Ми попливемо в Гель-Г'ю,
Ми завітаєм до Лісса.
Нас приголубить країна
З іменем радісним Гріна.
Душу твою і мою
Радість охопить незмінна.

Що нам потрібно ще більше,
Диво моє найдивніше...

*Юлія Первова – друг сім'ї Коваленків, авторка праць про життя та творчість
Олександра Гріна